

OP DE VINGERS

INTERVIEW MET GEERT JANSSENS

GEKEKEN

TEKST HANS BOCK FILM & FOTOGRAFIE VINCENT DERKS

Vol verwachting rijd ik naar het dorpje Lede, diep in Vlaanderen, voor mijn afspraak met een vliegvisser waarvan niemand minder dan Guido Vinck zegt dat hij een van de beste riviervissers van de wereld is. Het spookt door mijn hoofd hoe iemand vissen in een stroomnaad kan zien, die niemand anders ziet en hoe je de aanwezigheid van vissen kunt voelen, als ze voor niemand te zien zijn.

Na een warm welkom door Geert en zijn vrouw, waarbij de acht weken jonge, kortharige chihuahua vriendelijk laat voelen hoe scherp zijn tandjes zijn, steek ik maar meteen van wal en vraag ik Geert hoe hij aan zo'n enorme rivierkennis is gekomen. "Mijn ouders hadden een zomerverblijf in de Ardennen. Als kind heb ik hele zomers langs de rivier gelopen. Ik viste met een stokje en een draad met een worm. Ik denk dat ik toen ontdekt heb waar je de vissen kunt verwachten en hoe je ze moet benaderen. Zeker vanwege het korte stokje dat ik gebruikte, was de benadering een belangrijk aspect. Als tiener gebruikte ik een echte hengel en viste ik met een lepel. Toen ik een rijbewijs had, kocht ik een caravan en bracht ik hele weekeinden en vakanties in de Ardennen door. Ik viste elke dag van vroeg tot laat. In een zomervakantie dus dertig dagen op rij." Ongeveer twintig jaar geleden begon Geert met vliegvisseren: "Ik had een vliegvisshengel

aangeschaft en er de hele zomer mee op de rivier gevestigd. Bij toeval kwam ik erachter dat een overbuurman ook vliegvisste. Hij nodigde me uit om samen met hem en zijn vliegvismaat een dag mee naar het reservoir van Lichtervelde te gaan. Die maat bleek later Guido Vinck te zijn! Ik ving die dag twee vissen met mijn riviervliegen, terwijl Guido er minstens dertig ving. Voor mij was het duidelijk: dat wilde ik ook leren! Ik werd meteen lid van de casting club van Guido. Daar leerde ik beter werpen en andere vliegvisseren kennen. Het tweede jaar dat ik vliegvisste, deed ik meteen aan alle Belgische wedstrijden mee. In die tijd deden er honderdtwintig vliegvisseren aan mee en waren er drie categorieën. Als beginner moest ik in de C-categorie beginnen. Elk jaar promoveerden en degradeerden er uit elke categorie vijf vliegvisseren. Na twee jaar mocht ik in de A-categorie meedoen en uiteindelijk belandde ik al vrij snel in het Belgische nationale team."

INTERNATIONAAL

Geert verklaart zijn succes als volgt: "Met het rivierwissen had ik natuurlijk al zo'n twintig jaar ervaring opgedaan. Niet direct met een vliegvisshengel, maar ik had geleerd om het water te lezen, de vis te zien en hoe ik de vis moest benaderen. Via Guido leerde ik enorm veel over reservoirvissen. De wedstrijden voor het Belgisch kampioenschap werden gehouden op rivieren en reservoirs. Omdat er in Wallonië veel meer rivieren zijn dan in Vlaanderen, waren de Walen in het algemeen beter op de rivier dan de Vlamingen. Vanwege mijn achtergrond wist ik echter op de rivier altijd goed te scoren en door de hulp van Guido wist ik ook op reservoirs mijn mannetje te staan." Ook internationaal liet Geert vanaf het begin van zich spreken: "Bij alle vijf de EK's en het WK die ik voor België heb gevist, ben ik bij de eerste twintig geëindigd." In Zweden werden voor het WK drie manches op een rivier gevist en twee op een meer. Na vier manches stond ik op de eerste plaats. In de laatste manche, op het meer, verspeelde ik een vis net voor de boot. Als die was blijven hangen, was ik wereldkampioen geweest." Geert blijft ook op de rivieren nog steeds oefenen: "In de aanloop naar Belgische rivierwedstrijden verken ik het parcours zeer grondig. In de maanden dat het langer licht is, ga ik elke werkdag na mijn werk om 16.00 uur weg en vis dan van 18.00 uur tot in het donker. Rond middernacht ben ik dan weer terug. Dat doe ik maanden aan een stuk. Op hele stukken van de Amblève en de Semois weet ik dan elke maatse vis te zitten. Als ik op de dag van de wedstrijd 's ochtends mijn lotingskaart met de stekken krijg, weet ik al precies hoeveel maatse vissen er op iedere stek zitten. Meestal weet ik die dan ook wel te vangen."

CONTROLEUR

Het is Geert zelfs gelukt om één vis meer te vangen dan er eigenlijk in een stek zat: "Tijdens een wedstrijd moest ik op een stuk van de rivier vissen, waarvan ik wist dat er maar één maatse vis zat. Tijdens zo'n wedstrijd neem je altijd een leefnet mee om de vis in te doen. Samen met de vliegvisser naast je meet je na afloop van de manche elkaars gevangen vissen. Op een bepaald moment ving ik de maatse vis, die ik wist te zitten. Juist op dat moment kwam er een controleur langsgelopen. Toen die mijn vis had gemeten en op mijn wedstrijdkaart had genoteerd, werd de vis teruggezet. Tegen het einde van de manche ben ik naar die plek teruggegaan en heb ik de vis nog een keer gevangen." Als ik Geert vraag naar tips voor lezers die op rivieren willen vissen, zegt hij: "Gebruik in ieder geval een heel goede polariserende bril. Op de rustige stukken van een rivier zie ik eigenlijk geen water meer, maar alleen de stenen en de vis. In de volle stroom, waar het water wit is en bruist, is het lastiger. Je moet leren om dan het zwarte oog van een vis te zien, maar dat vergt veel ervaring. Ik vis in de Ardennen bijna uitsluitend met nimfen en buzzers. Daarbij heb ik nooit vliegenlijn uit mijn top. Een vlagzalm aast vaak in een heel klein gebied en op één bepaalde diepte. Als je vlieg te ver naast hem langs gaat, zal de vis er niet voor van zijn plek komen. Ook als de vlieg iets te ver boven de vis aangeboden wordt, zal deze genegeerd worden. Alleen met een korte lijn, waarbij je kunt zien wat er gebeurt, kun je goed sturen en de vlieg precies in het juiste gebied aanbieden. Ik vis dus op zicht met een nimf. Dat wil overigens niet zeggen dat ik altijd mijn vlieg ook zie, maar aan het gedrag van de vis moet je zien dat hij je vlieg heeft gepakt en dan onmiddellijk de haak zetten. Als de vlieg perfect voor de bek van de vis komt, is dat het moeilijkst omdat de vis eigenlijk alleen zijn bek opent. Als je dus het wit van zijn bek ziet, moet je de haak zetten."

STIJGENDE VLAGZALM

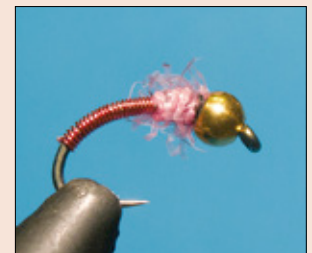
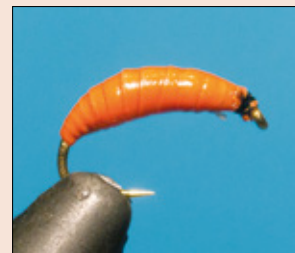
Geert gebruikt geen loodhagels op zijn leader om op de juiste diepte

te komen: "In het wedstrijdscircuit is dat niet toegestaan. Mijn vliegendozen zijn zo ingericht dat ik rijtjes heb met vliegen van hetzelfde gewicht. Per rijtje worden de vliegen steeds zwaarder. Tijdens het binden doe je dat door meer of minder looddraad op de haak aan te brengen. Waar mensen zich niet in moeten vergissen, is het stijgen van de vlagzalm. Heel vaak lijkt het alsof vlagzalm iets van het wateroppervlak pakt. In werkelijkheid azen ze er vaak net onder. Wel breken ze daarbij met rugvin of staart door het oppervlak heen, waardoor men zou kunnen denken dat de vis iets van het water neemt. In die gevallen kun je met een kleine buzzer vissen die je net onder het oppervlak aanbiedt. Als de vlagzalm er voor komt, draait hij daarna meteen weg, waardoor je aan je leader heel goed de aanbeet kunt zien."

Ook op de reservoirs is het nodig om te blijven oefenen. "Ik heb door de jaren heen al zeker meer dan honderd dagen op Lac de Rabais gevist. Toch is het altijd anders. Soms vang je de ene dag vijftig forellen en denk je dat je de perfecte buzzer hebt gevonden; de dag erna willen ze hem niet! Het gebeurt ook dat het op een dag verschillende keren wisselt. In de ochtend vang je bijvoorbeeld op rode buzzers met witte wangen, in de middag moeten het rode buzzers met oranje wangen zijn, terwijl het tegen de avond een buzzer van een totaal andere kleur is, waarop ze azen. Alleen ervaring zorgt ervoor dat je in die gevallen goed schakelt."

ENGELAND

In Engeland is het volgens Geert nog veel moeilijker. "Omdat we er niet dagelijks of wekelijks kunnen oefenen, komt het voor dat er wel eens een paar weken tussen een oefensessie en een wedstrijd zit. De omstandigheden kunnen dan geheel anders zijn. De water- en luchttemperatuur, het insectenleven, de wind en de luchtdruk, alles kan anders zijn en overal reageert de vis op. Daar komt nog eens bij dat er op de grote reservoirs wekelijks forel wordt uitgezet. Die vis wordt elke dag wijzer en raakt steeds meer gedresseerd. Hierdoor schakelt de forel langzaam over naar natuurlijk voedsel. In het begin kun je ze op agressie met blobs en streamertjes vangen, maar vissen die een jaar of langer op het reservoir zitten, reageren alleen nog op vliegen zoals bijvoorbeeld Pheasant tails, Hare's ears en Diawl bachs. Om de vissen die nog gevoelig zijn voor iets van een glittertje tot een aanbeet over te halen, zijn vliegen ontwikkeld zoals een Pearl thorax Pheasant tail, Flashback Pheasant tail, Holographic Cruncher en Flash Buzzer. Het lijkt misschien een kleine aanpassing van het patroon, maar succes zit vaak in de details." Om zelf nog steeds beter te worden, zoekt Geert in de zomer vaak kleine Franse riviertjes en meertjes op: "In tegenstelling tot de vissen in bergmeren in Zweeds Lapland zijn de forelletjes in de hooggelegen Franse bergmeren bijzonder lastig te vangen en uiterst schuw. Als je je vliegenlijn op het water werpt, zijn ze al weg. Ik vis in de oeverzones van de meren op ongeveer anderhalve meter diep water met tippets van maximaal 10/00. Soms moet ik tot 5/00 gaan om ze te kunnen

Links: Een drietal ballon nimfen. Rechts: Ook met haarbandjes zijn leuke dingen te doen.

OP DE VINGERS

INTERVIEW MET GEERT JANSSENS

GEKEKEN

▶ vangen; ze zijn zo leaderschuw! Ik gebruik dan een powergumachtig stuk elastiek tussen mijn vliegenlijn en leader om ervoor te zorgen dat na het aanslaan, de tippet niet breekt. Het meest gebruik ik nimfen en buzzers, maar soms ook droge vliegjes op haakje #22 en #24. Alles op zicht.”

OP DE KOLK VISSEN

Als ik vraag of hij in de zomer niet veel last van de toeristen op de Franse rivieren heeft, antwoordt Geert: “Ik vis in de regio van de Tarn en de Tarnon. Je moet inderdaad niet op de grote rivieren willen vissen, want er komen werkelijk honderden kano's langs en overal is herrie vanwege de badgasten. Maar er zijn genoeg kleine zijriviertjes waar je rustig kunt vliegvissen. Ik vind het heerlijk om op de kolk te vissen. Hierbij gebruik je een droge vlieg op haak #20 of kleiner, die je in de stroom laat drijven. De kleine zebraforelletjes komen uit de diepte om je vlieg te halen. Je reageert op de kolk die ontstaat als ze de vlieg pakken.” Het is volgens Geert niet zo dat je alleen maar kleine vis in Frankrijk kunt vangen: “Het is nog steeds mogelijk om er forellen van 40 tot 45 centimeter te vangen. Ook hier geldt dat je je lijn van het water moet houden! De vis zit onder de rotsen. Het beste kun je op de rotsen klimmen en een kwartiertje stil blijven zitten. De vis merkt namelijk dat er iets boven zijn hoofd gebeurt. Vanaf de rots laat je aan een lange leader een nimf langs de uitgeholde rotsen stromen. Het landen van de vis kan weleens een hele toer zijn!” Als ik vraag of het vissen in Frankrijk echt zo moeilijk is, reageert Geert stellig: “Het is niet voor niets dat Pascal Cognard al een paar keer wereldkampioen is geweest. Rivieren als de Doubs, Ain en de Tacan, zijn echt heel lastig: glashelder water met superschuwe vis.”

BARBEEL

Dat het in een wedstrijd niet altijd moeilijk hoeft te zijn, blijkt als Geert over barbelen begint: “Ik viste op een stuk rivier waar erg veel barbelen lagen. Bij het vissen op barbeel is het belangrijk dat je vlieg precies het juiste gewicht heeft. De barbeel heeft een onderstandige bek en de vlieg moet daarom over de bodem gevist worden. Het is vaak een heel gepuzzel om, afhankelijk van de stroomsnelheid en de diepte van het water, de vlieg met het juiste gewicht te vinden. Daarom kun je ook twee vliegen gebruiken, waarvan de puntvlieg zo zwaar is, dat deze zeker over de bodem schraapt. Je geeft de barbeel de kans deze vlieg te pakken. Als de vlieg vast komt te zitten, wacht je tot je droppervlieg gepakt wordt. Die is lichter dan de puntvlieg, maar zit aan een drop-

per en blijft achter de vastzittende vlieg in de stroom langs de bodem dwarrelen. Als de barbeel de droppervlieg pakt, trek je de puntvlieg los uit de planten en kun je de vis drillen. Tijdens een manche van twee uur ving ik ooit op die manier 34 barbelen. Tegenwoordig telt een barbeel bij wedstrijden niet meer mee. Alleen forel, vlagzalm, serpeling en kopvoorn leveren punten op.”

TIP VOOR JE LEADER

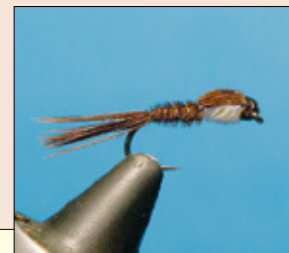
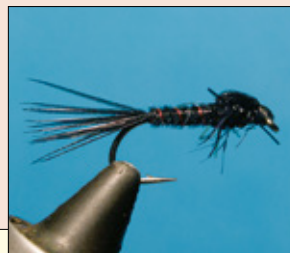
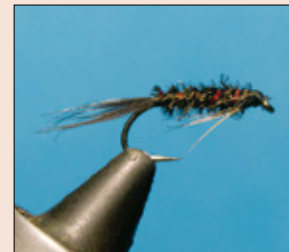
Als we hebben plaatsgenomen achter de bindtafel van Geert, schiet hem nog een belangrijke vistechische tip voor de lezers te binnen: “Gebruik op meren en rivieren altijd een zo lang mogelijke leader. Een leader van zes meter is echt niet overdreven. Je vliegen hebben aan een lange leader veel meer bewegingsvrijheid, waardoor ze veel natuurlijker door het water bewegen dan aan een korte leader. Bovendien ziet de vis de vliegenlijn niet, als die bij de vlieg is. Tenslotte zinken je vliegen sneller af aan een lange leader. Natuurlijk gooit het minder plezierig, maar dat is een kwestie van oefenen. Door op het einde van de worp de lijn iets af te stoppen, zorg je ervoor dat de leader goed overslaat, zodat je vanaf het moment dat de vliegen in het water vallen, direct contact hebt en een beet kunt registreren.”

ZEEM- EN BALLONNIMFEN

Geert gebruikt graag alledaagse materialen voor het binden van zijn vliegen: “Ik koop zelden nog bindmateriaal. In hobbyzaken, fourniturenwinkels en winkels voor modelbouw vind ik vaak prachtige materialen. Maar ook chipszakken en zemen kun je prima bij het maken van nimfen en buzzers gebruiken. Als je van een zeem smalle reepjes snijdt en die op een verzwaarde haak wikkelt, ontstaat een erg goed vangende nimf. In het water ziet de zeem eruit als een echte made!”

Vliegen met een accent.

Van links naar rechts en boven naar beneden: Holodiawl-bach nimf; Holodiawl-bach 2 nimf; Flash Tail nimf; Flash Cruncher; Micro Straggle pt; Pearl Thorax.

HOE BIND JE DERGELIJKE VLIENEN?

Voor de lezers bindt Geert:

- een nimf, gemaakt van latex uit een ballon
- een buzzer met zogenaamd krullint
- een nimf, gemaakt met fritz uit een dameshaarband
- een Diawl bach nimf met holografisch tinsel uit een fourniturenwinkel
- een Pheasant tail met zwarte UV micro straggle

Voor de verschillende bindfilmpjes surf je naar www.vnv.nl/opdevingersgekeken

